

vünk fölött vigyázzban állnak már a reménytelen / nagy szabad *avant-garde* versek” ([most írom a leglágyabb versemet, amikor már nem szerethetsz szerelemmel...]) Pálinkától, s talán versektől duzzadt szemhéjakkal ugyanitt: „bár karnyújtásnyira lélegzetedtől lehet meghalok”) S nemcsak szavai versse sorakozó pontosságával vált Zalán azzá, aki — az arctalan nemzedék legmarkánsabb arcú szószólójává —, hanem folyamatos munkájával, s feltétlenül ezzel a kötettel, amelynek sem szerkesztésében, sem szövegében egyenetlenséget nem lehet felfedezni. Mint ő maga is írja: „— dolgozni akarok — nagy mélytűzű verseket / hagyni zöldfényű tisztásokon —” (*Jégbika*).

S végül, a kötethez egyedül méltóan, gondolataimat az Álom a 403-as demokráciában-ról hadd fejezzem be egy sor idézettel: „szebb árvaságot ígértek nekem”, „próbálkoztam persze a jósággal én is persze próbálkoztam”, de „miféle ország verme apánk doni mellsebe”, miközben „évszakok telnek el hallgatással”, „Vagy mi is ilyen élve-eltemetett sereg leszünk?” „szívünk fénylik, mint a pálinkafőző rézüst” — „lehet hogy jó vagyok / csak mint bohóc a fűrészpor aranyában / fölbukik bennem az élet / és elhagy a kedvesség is mint beszögezett ablakú házat / az éhes egér” (*Magvető*).

DEÁK MÓR

SZALAY FERENC RAJZA